

bindelse med Godtgørelse for sine Omkostninger, *eller*, med Opretholdelse af Handelen i dens hele Omfang, fordrer et Erstatningsbeløb fra den anden Side som Tillæg til, hvad der allerede derfra er ydet, for derigennem at opnaa den fulde Værdi af, hvad der efter Handelen tilkommer ham. Her vil Voldgiftens praktiske Hovedomraade være; i det rene Køb og Salg bliver det da steds Køberen, hvis Angrebsstilling overfor Sælgeren giver Anledning til Voldgiften. Men Sagen kan ogsaa forme sig omvendt: at den Part, der har overdraget eller vil overdrage sin Modpart det Dyr, om hvis Mangler der er Spørgsmaal, affordrer denne Vederlaget — for Køb og Salgs Vedkommende altsaa, at Sælgeren fordrer Købesummen — og Modtageren da gør Indsigelse under Henvisning til, at Dyret lider af Mangler, og gør gældende, at han derfor enten slet ikke vil have det (stiller det til Raadighed for den anden, hvis det alt er modtaget) eller kun vil erlægge en formindsket Modydelse eller endelig nok vil have Dyret og erlægge fuld Modydelse, men betinger dette af, at der fra Modpartens Side gives en Erstatning som Tillæg til Dyrets Værdi. Ogsaa her vil Voldgiften have sin Plads til Konstatering af, om der er Mangler, med hvor meget de nedsætte Dyrets Værdi, og om Modtageren kan træde tilbage fra Handelen af den Grund.

Men naar der spørges om, hvorvidt Voldgiftsbehandlings Resultat bliver en eksigibel Kendelse, træder Forskellen paa de to Tilfælde, saafremt disse foreligge i deres Renhed, frem. I det første Tilfælde, hvor den forurettede gaar angrebsvis tilværks, har Eksigibiliteten sit Omraade, og med den for Øje er ogsaa Reglen herom i § 7 affattet. I det andet Tilfælde derimod, hvor den, der mener sig forurettet ved Manglerne, indskrænker sig til Indsigelsens Rolle, falder Spørgsmaalet om at eksekvere Voldgiftskendelsen (med Hensyn til andet end Voldgiftssagens egne Omkostninger) bort. Det ligger udenfor Voldgiftens Omraade enten, dersom Dyrets Modtager faar Uret i sine Paastande om Mangler, at paalægge ham under Tvang at erlægge, hvad der paahviler ham — i hvilken Henseende han jo i øvrigt ogsaa let kan have andre Indsigelser, der ikke vedkomme Voldgiftsinstituttet — eller, hvis han har Ret, under Tvang at paalægge ham at betale, hvad han efter Manglernes Størrelse desuagtet kommer til at skyldes.

Noget andet er, at Forholdet hyppig vil komplicere sig saaledes, at Stillingen

som den, der paa Grund af Manglerne gør Indsigelse, og den, der paa Grund af disse fordrer noget, forene sig paa samme Haand, saaledes naar i det sidste ovennævnte Tilfælde Dyrets Modtager samtidig med, at han gør Indsigelse imod at erlægge, kræver Erstatning for sit Tab eller forlanger et alt betalt Afdrag paa Købesummen tilbage. Her bliver der atter Spørgsmaal om eksigibel Kendelse efter Reglerne i det første Tilfælde — ganske som naar under en Retssag den indstævnte anlægger Kontrasøgsmaal for at faa sig paa sin Side tilkendt noget hos Modparten.

Til § 4.

I de regelmæssige Tilfælde, hvor begge Parter paa Grundlag af Voldgiftsaftalen erkende, at Voldgift skal finde Sted, og ere villige til at deltage i Voldgiftsmænds Valg, kan dette Valg foregaa og Meddelelse derom udveksles uden nogen Art Formers Iagttagelse. Kun for det Tilfælde, at der er Uenighed om dette Punkt eller Modvillie til at medvirke, er det nødvendigt, at der i Loven indeholdes visse Kauteler for Sagens Fremme og angaaende Beviset for Foretagelsen af de fornødne Skridt hertil. For dette Tilfælde er der derfor i denne Paragraf fastsat en Frist og betinget Meddelelsers Afgivelse ved Stævningsmændene. For dette Tilfælde er det dernæst ogsaa, at Voldgiftsmændene, som i Bemærkningerne til § 3 fremstillet, nødes til først og fremmest at beskæftige sig med Spørgsmaalet, om Bevis for Voldgiftsaftalen foreligger. Dog er der ved Paragraffens Affattelse ogsaa taget Hensyn til den Mulighed, at en Part, der har anmeldt Voldgiftsmand (under Forbehold), derefter protesterer mod Voldgiftsaftalens forbindende Karakter. Parten kan nemlig have Grund til at vælge denne Fremgangsmaade, for at ikke Spørgsmaalet om Voldgiftsaftalens Gyldighed skal blive paa-kendt af to af Modparten alene valgte Mænd.

Om Undersøgelsen, Bevisførelsen og Afgørelsen ved Kendelse — eventuelt med Tiltagelse af Opmand — gælder ved Behandlingen af dette foreløbige Spørgsmaal i det hele samme Regler som om Behandlingen af selve den materielle Retstvistighed. Ogsaa angaaende Omkostningerne, derunder Befordringsgodtgørelse og eventuelt Diæter, gælder det samme. Sagen kan da endes med Voldgiftsmændenes Kendelse om, at den ikke hører under Voldgift, et Resultat, der i øvrigt kan fremkomme ikke blot ved Statuering af, at oprindelig Vold-